

regeneratie

het zwarte water in de vennen
weerspiegelt donker loof van dennen
met hier en daar een vonk, een flonkering
een kring, een rimpeling

daar bij de sloep
die water drinkt en zinkt
weerklinkt een machteloze roep
ontroerd, vervoerd

een roerdomp die zich somber roert
in het te scherpe blije licht
dat schrijnend schijnt
langs droeve oevers van de wijer

waar deze wandelweg langs voert
voor hij in struikgewas verdwijnt
waar alles dort en niets ontluikt
-dit stil en drassig land
dat naar verrotting ruikt:

de winter komt in stille ernst en rust
een jaarlijks wekerende plicht
waarbij te veel verlangen
bang verstomt en wordt geblust.
we hebben nooit
te laat, te vroeg,
genoeg gekust

elk jaar komt het weer goed
en gaat het fout.
wij waren jong.
wij worden oud.

niet hier en nu
is het dat in het leven telt
en dat aan elke twijg die nijgt
in zwoele lucht zwijgzaam de bloesem
tot afgerijpte vruchten zwelt

wat telt is niet
dit enkele individu
niet hier en nu
maar laag per laag
komen en gaan
van elke generatie
steeds even snel
en even traag:
regeneratie.

ondanks ons schrijven
onze ijver, onze praat
-wij blijven niet.

wij blijven niet,
plooien als riet
aan deze vijver

wat wij ook deden,
oogst na hooi
verstroost of mistevreden
met liefde of met haat
gegriefd of goed gebaat
met zingen of geblaas
nu nog of lang geleden
verscheurd als prooi
door wrede wolven,

zijn wij slechts drijvend zaad
op golf na golven
dat moet ten gronde gaan
een kruimel in
ruimere oceaan